

mindst tyve „Veninder“, som stadigt tiltoges med det lyriske Adjectiv „søde“, og jo nyere de vare, desto mere intimt var Forholdet.

„De har vist ingen Is faaet?“ spurgte Julie.

„ Tusind Tak, det kommer nok,“ sagde Henrik, hvorpaa Lars viste sig med en Balle. I det Samme kom Fru Sandbjerg farende og stillede sig nærværdig den Spisende, hvem hun betragtede med en Opmærksomhed, som om hun aldrig før havde seet et Menneske spise Is. Noget Ord, som Henrik pligtlydigt henvendte til hende, besvarede hun i en fornærmet Tone, hvorefter hun pludseligt snappede Talerstolen, da hun var færdig, med et kort: „Lillader De.“

„ Gud bevare, bedste Fruel! De maa ingen Uleilighed gjøre Dem for min Skyld!“

Fru Sandbjerg sendte ham et Par Vine, der skulde sige: „men maastee for Soloffens“ — og gif.

Dansben begyndte paany, og skjøndt der var een Skikkelse, som fordunklede alle de andre, varetog Henrik dog fuldkomment de Pligter, han havde mod den Dame, der dansede med ham. Det skal villigt indrømmes, at han loofligt hyppigt svang sig afsted med Anna Skovgaard, men et Hal har noget Begeistrende og Noget, der river hen, for Enhver, som er ung og livsglad, især naar hans Sværmeri er blevet vakt for en Tilstedeværende. Den Høflighed, som ved Dagslyset kun hvister tykt i Sjælen, folder sig ud ved den festlige Glæde og synger omfang med den flygtende Musik.

Under en af Balleene havde Henrik ingen Dame. Han gif derfor ind i et af Siderverelserne, hvor nogle gamle Herrer spillede Kort. Først saae han til i Kragstand, men kom lidt efter lidt ind i Samtalen og oplivede denne ved forskjellige Spillehistorier. Blandt Andet fortalte han til udeelt Tilfredsstillelse om en af sine Bekjendte, der var bleven Cobille paa Spadille, Damen, Syvende i Sort, en Dame Anden og to Renancer, og havde en længere Fortælling om et Menneske, der ved et Svar havde afværgt en Duel, hvortil han var bleven udfordret efter et Spilleparti. Da Modstanderen nemlig havde sagt: „Jeg sætter, Bytten er med min Kaarde, og De faaer 5—6 Stik, hvad saa?“ — svarede den Anden roligt: „saa bliver De Døte, hvare Mand!“ Herover kom Begge til at lee og fluttede forlig.

Efter aldeles at have vundet Herrerens Hjerte, vendte han sig til de ældre Damer. Der var især To af disse, som for en Snees Aar siden vare komne om Hjørnet, men ikke lode til at vide det, idetmindste efter deres ungdommelige Draagt at dømme. De hørte sig forskjellige Forelæsninger, men da de altid maatte gaae midt under disse, for at komme tidsnok til næste Time, var det reelle Udbytte tvivlsomt. Men Gudbevares! de kunde fremviise deres Afgangskort til den højere Dannelselse, og det er jo det Vigtigste. Disse to hæderlige Medlemmer vare netop i Færd med den fornøiede af holde Kartegilde, det vil sige: med Kritikens Briller at betragte Selfabet, oversee alle de gode Sider og forstørre de flette. Henrik indlød sig med dem og førte Samtalen hen paa Begges Ungdom, et Capitel, hvorover de udbredte sig med stor Bektalselighed, henrykte over at have fundet en saa opmærksom Tilhører. Kort sagt, han blev snart Alles erklærede Yndling, med Undtagelse af Fru Sandbjergs.

Bordene bleve imidlertid dækkede, og da Grosjereren var en velstaaende Mand, var Anretningen hoist smagfuld. Det Gæstede, der genereede Henrik lidt, var den Control, hvorunder Fru Sandbjerg holdt ham. Men da han var i lykkelig Uvidenhed om den sande Mærkning, troede han, det var Belvilie, som blot havde valgt en uehelig Form. Munterheden blev baaren oppe af en ypperlig Vin, og denne var maastee Skyld i, at et ungt Menneske fra Grosjererens Contoir bad om Ordet. Han begyndte med en Udvikling af de gamle Nordboers Gjestfrihed mod deres Hjender, gif derpaa i Staa, sprang Middelalderen og Reformationen over, og endte med, at der endnu fandtes Gjestfrihed, hvorfor han vilde foreslaae en Skaal for Berten. Der kom en trykset Stemning efter denne ueheldige Præstation, indtil Henrik paatog sig at gjøre Alt godt.

Den Tid var længst forbi, begyndte han, da der dannede sig Clubber, saasom Jomsborg, hvis Formaal indirecte var Kvindernes Udgyldelse. Ganske vist havde der været en Tid, den saakaldte Middelalder, da Munkene havde stræbt efter noget Vignende. Men trods denne Stræben, havde de tilvebragt det modsatte Resultat. Thi ved deres Madonnadyrkelse var netop Kvindelighedens Ideal blevet opstillet og havde vundet Hævd ligeoverfor Tanken, og der laa endnu et Helgenstærk over Kvindeligheden. Han sigtede ikke blot til de unge, hvis vinkende Hænder loffede de første Drømme frem som Forsarsblomster. Han tænkte ogsaa paa dem, hvis Hænder frædede om Varnets og den Unge's Gang, og endte med at bede Selfabet tømme et Glas for Kvinden! Staaen modtoges med Begeistring, og snart efter flyttedes Bordene bort, for at Dansben paany kunde begynde.

Anna havde gjort dybere og dybere Indtryk paa Henriks Hjerte, og det var ham klart, at hun var den ubekjendte Skikkelse, han havde talt om at opfove. Men hvor var hun at finde, naar denne Aften var endt? Han havde paa en dulgt Maade forhørt sig om hende, men Ingen vidste Andet, end

at hun var i Huset hos Fru Sandbjerg, der havde leiet to Værelser af en Enkemand i Gothersgade. Men hvad han hed, vidstes ikke, saa Belviseren kunde ingen Trøst yde. Cotillonnen var forbi, da Henrik, der var prydet med en Deel Sloiser, pludseligt saae Fru Sandbjerg og Anna tage Afsted og forsvinde. Han maatte vide, hvor hun boede og belavede sig derfor paa at følge Vognen; men ueheldigvis var hans Hat bleven borte. Efter længere Tids Søgen fandt han den, men maatte dernæst gennemgaae en Skjærsild af forsinkende Venlighedsyttringer fra Grosjererens og Fruens Side. Endelig slap han ud i Entreen, just som Vognen rullede bort. Han kastede sin Kragge over Armen og ilede afsted. Da han var kommen til den næstnæste Trappeskaf, saae han et tabt Lommelærklæde, og trods sit Hastværk tog han det op, ja fik endog Tid til at see, at der i et Hjørne stod broderet: N. S. — „Anna Skovgaard, det er hendes!“ jublede han, og afsted gif det. Vognen hørte imidlertid hurtigt og lod ham bestandigt et Stykke bag sig. Men hans Iver kolnedes ikke, og let og hurtigt dansede han henover Stenene, til Forundring for de enkelte Fodgængere, han mødte.

Han var under sit Løb naaet ned i Møntergade, da en Politibetjent pludseligt piber fra en af Nabogaderne, og kort efter kommer der fra den modsatte Side en anden af disse Afsøgningsmands Haandlangere, springer frem og standser Henrik. — „Stop lidt!“

„Na, for fanden!“ raabte Henrik og vilde videre.

„Hvad for Noget?“ sagde Betjenten, „følg med, og det strax!“

„Hvad har jeg gjort?“

„Hvis er den Kragge?“

„Den er min.“

„Saa... man løber ellers ikke ved Nattetid med sin egen Kragge paa Armen.“

„Det kan jo være Dem det Samme, lad mig nu gaae, jeg har Hast.“ — Vognen dreiede om ved Gothersgade, og Lyden af Hjulene tabte sig i det Hjørne. Men der var ingen Hjelp, han maatte følge med, indtil de mødte to Betjente, der tumlede med en fuld Mand.

„Her er han,“ sagde Henriks Vogter.

„Hvem?“ spurgte de Andre; „det var ikke ham, vi peeb efter.“

„Saa godtgjør, at det er Deres Kragge,“ sagde den Første.

„I Bryllommen ligger en Portnøgle og en Visitkortbog, hvis Kort bære Navnet Henrik Suul, og i en af Lommerne et Par Haandsker, hvorpaa der mangler en Knop.“

Det viste sig at være rigtigt og med en Undskyldning blev han givet fri, hvorpaa han styrtede afsted, idet han efter Betjentenes Mening maatte være gal. Klage i „Dagbladet“ og Angivelse for Overfald var hans første Tanke, da han kom ned i Gothersgade og fandt den aldeles tom for Vogne. Der var imidlertid ikke Noget at gjøre, og han gif hjem, trostende sig med den Skat, han havde i Sie.

Næste Morgen klokken ti, da han endnu laa i dyb Søvn, kom Wilhelm Fog op til ham og fik ham efter længere Tids Bestræbelser endelig vækket.

„Na, hvordan gif det saa?“

„Glimrende, glimrende! Men her, dersom Du vilde gaae ind i Dagligstuen og lave istand til Kaffen, skal jeg iføve mig nogle Klæder og aflægge Beretning.“ — Snart efter sad de to Venner ved Kaffebordet.

„Sortel først, hvordan Soldet spændte af,“ sagde Henrik, „saa skal jeg fortsette, naar vi have spist.“

Fog udviklede, at det havde været hoist livligt. Klokken halvtvåre de brudte op og havde baaret Rusken hjem i bevidstløs Tilstand. Svandjen havde undervejs budt forskjellige fremmede Herrer, som de mødte, sit Visitkort, idet han beklagede, at han ved Omstændighedernes Magt var nødsaget til at give Slip paa den Nydelse, det vilde være ham, at følge dem hjem; men tilbød ved Gaslogteffinet at tilføie paa sit Kort, at han aldrig var hjemme om Dagen og sjeldent om Aftenen, for at de selv kunne vælge Tiden, naar de vilde fortsætte Bekjendtskabet.

Da Fogs Beretning var færdig, blev der taget af Bordet, hvorpaa Cigaretterne tændtes, og Henrik fortalte sit Eventyr. Da han havde endt sine hevnjerrige Udtalelser mod Politiet, fremtog han det broderede Lommelærklæde af en Skuffe.

„Og her seer Du min Skat; det har hun eiet — forstaaer Du, at jeg troer paa Romantik!“

„Kuldkomment,“ svarede Fog, „men hvad agter Du nu at gjøre?“

„Ja, bedste Ven,“ sagde Henrik, „først maa jeg vide, hvor hun boer. Dernæst introducerer jeg mig under Paastud af at tilbagelevere hendes tabte Lærklæde, og saa — ja saa kunne vi tales nærmere ved.“

„Du har, paa Ver! fortjent den Velle, vi veddede om, og kan selv bestemme Aftenen.“

„Foreløbig har jeg ingen Tid,“ svarede Henrik, „og hvis Du vil tale med mig, er mit Opholdssted Gothersgade. Der

vil jeg holde Vagt, til jeg møder hende og opdager hendes Bolig.“

„Ja, men Gothersgade er stor,“ indvendte Fog.

„Ikke større end min Begeistring for Anna, og min Vagtjeneste begynder strax.“

Vænerne skiltes, og Henrik begav sig hen i Gothersgade. Veiret var langtfra tilfaldende, thi Luften var kold og Regnen strømmede ned. Men han havde fattet en Plan og var stikker paa, at den maatte lykkes; det var nok til at understøtte ham, medens han bragte sit Offer i Kjerlighedens Tjeneste. Smid- lertid maatte han sande Fogs Ord om Gadens Størrelse, og trods den faste Tro, han havde paa sin Lykke, kunde han ikke følge for sig selv, at hun kunde gaae ud og ind hundrede Gange, uden at han vilde mærke det. Da han ikke havde faaet noget Resultat, skjøndt Klokken var bleven henved fire, og da han tilmed i flere Timer havde været gjennemblødt, gif han hjem. Her tilbragte han Eftermiddagen i et Slags sommambul Tilstand, hvilken han fremloffede ved ufraendigt at betragte et høidt Lommelærklæde, mærket N. S., og under hvilken han kun kunde gjentage Ordet Anna, og føre Knipslinger op til sine Læber.

Næste Dag var Veiret bedre, men ikke hans Undersøgel- sers Udald. Han begyndte at gaae fra Kjælder til Kjælder og forhøre sig, om Fru Sandbjerg boede i Huset, men opgav snart denne Fremgangsmaade.

Smidlertid havde han rig Leilighed til at anstille Selv- betragtninger, og han foretog dem med stor Velighed. Han havde seet en yndig Pige paa et Bal og var bleven forelsket i hende. Hun havde aldeles ikke viist lignende Høflighed for ham, ja havde maastee snarere været tilbageholdende og ikke engang sjenket ham sin Sloise under Cotillonnen. Sæt, at han endog saa fandt hendes Hjem, var der da Haab om, at han kunde vinde hendes Kjerlighed? Ja, hvorfor ikke? Han indrømmede sig selv, at det var ikke denne dybe Kjerlighed, han søgte, som gjør, at Sjælen maa døe, hvis den rykkes bort. Men den kunde voge, der behøvedes kun Tid, og han søgte, at den maatte voge, hvis den fik Mæring. Forsvandt det lyse Billede fra hans Die, da vilde han eie en smuk Grindring, men ikke et dybt, ulægeligt Savn. Men paa den anden Side søgte han, at Livet vilde faae en Begeistnings Fylde og et uendeligt Indhold, hvis Anna blev hans.

Dag efter Dag gif han, og den Elskede var og blev for- founden. Han havde kun opnaaet, at Gothersgades Beboere havde begyndt at tale om det stakkels unge Menneske, som vist var sindsforvirret, efter den Maade at dømme, hvorpaa han stadigt betragtede Husenes Vinduer.

Det var Morgen, og han sad i sin Stue. Solen skin- nede ind til ham, Forsarsvinden legede udenfor Ruden, og Kjerlighedsminderne sang i hans Bryst. Det var otte Dage efter Ballet, og der var endnu nogen Tid, inden hans Vagt- tjeneste skulde begynde, da Wilhelm Fog kom hastigt ind.

„Lad mig see dit Lommelærklæde,“ sagde han, idet han satte Hat og Stof og kastede sig i Sophaen.

„Har Du Nyheder?“ spurgte Henrik med straalende Vind.

Skatten kom frem, Fog betragtede den og befalede Henrik at sætte sig. Derpaa tog han en Nøis frem og læste: „Nat- ten mellem den 20de og 21de April er et Lommelærklæde tabt ud af en Vogn paa Veien fra Besterbro til Gothers- gade Nr. 78. Det er kantet med Kniplinger og mærket N. S. Da det har Affectionsverdi, bedes den retslidige Zinder at aflevere det mod en Douceur paa ovennævnte Sted.“

„Om to Timer gaaer jeg derhen,“ udbrood Henrik; „det romantiske Eventyr er ikke endt, fortættelsen følger.“

„Hvad saae jeg for Ophysningen?“ spurgte Fog.

„Du faaer Navnet af den Ypperligste blandt Alle,“ raabte Henrik og omfavnede ham. „Kunde Du læse i min Sjæl, hvor lykkelig jeg er, vilde det være Dig Lon nok.“

„Nu gaaer jeg, min Ven! for at Du kan udarbejde din Fortælling,“ sagde Fog, trykkede hans Haand og gif.

To Timer senere vandrede Henrik i fuld Pynt og væ- rende en fin lille Pakke indsvøbt i rødt Silkepapir hen til det forjættede Land. Hans Hjerte bankede temmeligt stærkt, og han var noget bleg, da han nærmede sig Stedet, i det mindste syntes det saaledes for Fog, som havde skjult sig i en Port ligeoverfor. Henrik steg langsomt op ad Trappen og rømmede sig flere Gange inden han ringede paa. Endelig tog han Mod til sig, og en Pige lukkede op. — „Er Fru Sandbjerg tilstede?“ spurgte han. — „Jo, varfaaartig,“ svarede Pigen og førte ham hen til en egemalet Dør, hvorpaa et Visitkort angav, at Beboerinden var den, han søgte. Han bankede paa, og den skarpe Stemme bød ham komme ind. Det gav et Sæt i Enkestuen, da hun saae sin fjende træde ind, og en ældre Udgave af den Staalgraas raskede for at tilkjendegive sit Misbag.

„De maa ikke være vred over, at jeg først nu kommer til Dem, men jeg har ikke tidligere kunnet opdage Deres Bopæl.“

„Hvad vil De mig?“ spurgte Fruen i en bestemt Tone.

„Ja, jeg kommer for at straffe en Forbrydelse, et lille Experiment, jeg har begaaet.“

„Sagde jeg det ikke nok,“ bemærkede hun halvhøit og rømmede sig.